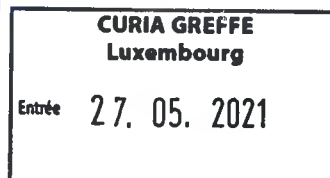

DOSAR NR. 47073/3/2017

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A – CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIRE

ȘEDIȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 09.12.2020

Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE: PINCIU CRISTINA
GREFIER: ZAHARIA DENIS

Pe rol soluționarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta **QUADRANT AMROQ BEVERAGES SRL** în contradictoriu cu pârâta **AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ DE ADMINISTRARE A MARILOR CONTRIBUABILI**, având ca obiect anulare act administrativ - decizia nr.70/22.06.2017.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la data de 11.11.2020 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul respectiv, încheiere care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 25.11.2020, respectiv la 09.12.2020, când în aceeași componență a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Analizând cererea reclamantei de sesizare a CJUE, tribunalul constată următoarele:

Potrivit art. 267 din TFUE, în partea relevantă în prezenta procedură, Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatelor și cu privire la validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

Obiectul prezentei acțiuni vizează acțiunea reclamantei Quadrant Amroq Beverages SRL, prin care solicită: 1. Anularea deciziei de soluționare a contestației nr. 70/22.06.2017 emisă de DGAMC, prin care a fost respinsă contestația fiscală nr. 4857/28.12.2016, formulată de Societate împotriva deciziilor de respingere a cererilor de restituire nr. 5510/08.12.2016, nr. 5511/08.12.2016, nr. 5512/08.12.2016, nr. 5513/08.12.2016, nr. 5515/08.12.2016, nr. 5516/08.12.2016 și nr. 5517/08.12.2016 emise de către DGAMC; 2. Anularea deciziilor nr. 5510/08.12.2016, nr. 5511/08.12.2016, nr. 5512/08.12.2016, nr. 5513/08.12.2016, nr. 5515/08.12.2016, nr. 5516/08.12.2016 și nr. 5517/08.12.2016 emise de către DGAMC prin care au fost respinse cererile de restituire a accizelor nr. 70344/20.09.2016, nr. 70346/20.09.2016, nr. 70348/20.09.2016, nr. 70350/20.09.2016, nr. 70352/20.09.2016, nr. 71971/26.09.2016 și nr. 64790/25.08.2016; 3. Recunoașterea dreptului Societății la restituirea sumei de 3.702.961 lei, achitată de Societate cu titlu de accize pentru aromele achiziționate de la Pepsi/Cola International Cork-Irlanda și nedatorată și obligarea DGAMC la plata efectivă a sumei de 3.702.961 lei achitată de Societate cu titlu de accize; 4. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Conform cu originalul

1

Reclamanta a formulat cerere de sesizare a CJUE, pentru a răspunde la următoarele întrebări:

- I. Prevederile articolului 27 alineatul 1 litera e) din Directiva 92/83/CEE trebuie interpretate în sensul că intră sub incidența scutirii de la plata accizelor doar produsele de tip alcool etilic utilizate pentru producerea de arome folosite la rândul lor pentru producerea băuturilor nealcoolice cu o tărie alcoolică ce nu depășește 1,2% în volum SAU beneficiază de scutirea menționată și produsele de tip alcool etilic care au fost utilizate deja pentru producerea unor asemenea arome care au fost sau urmează să fie utilizate pentru producerea băuturilor nealcoolice cu o tărie alcoolică ce nu depășește 1,2% în volum?
- II. Prevederile articolului 27 alineatul 1 litera e) din Directiva 92/83/CEE, în contextul obiectivelor și economiei generale a Directivei, trebuie interpretate în sensul că, odată ce produsele de tip alcool etilic destinate comercializării în alt stat membru au fost deja eliberate în consum într-un prim stat membru, fiind considerate scutite de la plata accizelor, întrucât sunt folosite pentru fabricarea de arome ce urmează a fi utilizate pentru producerea băuturilor nealcoolice cu o tărie alcoolică ce nu depășește 1,2% în volum, statul membru de destinație trebuie să le rezerve un tratament identic pe teritoriul său?
- III. Prevederile articolului 27 alineatul 1 litera e) și alineatul 2 litera d) din Directiva 92/83/CEE, precum și respectarea principiilor efectivității și oportunității trebuie interpretate în sensul că ar permite unui stat membru să impună condiții procedurale, în sensul condiționării aplicării scutirii de deținerea de către utilizator a calității de destinatar înregistrat și deținerea de către vânzătorul produselor accizabile a calității de antrepozitar autorizat, deși statul membru din care sunt achiziționate aceste produse nu impune obligația deținerii calității de antrepozit fiscal pentru agentul economic care le comercializează?
- IV. Principiile proporționalității și efectivității, prin raportare la prevederile articolului 27 alineatul 1 litera e) din Directiva 92/83/CEE, în contextul obiectivelor și economiei generale a Directivei, se opun negării scutirii prevăzute de aceste prevederi în cazul unui contribuabil dintr-un stat Membru de destinație, care a primit produse de tip alcool etilic și care s-a bazat pe împrejurarea că aceste produse au fost considerate ca fiind scutite pe baza unei interpretări oficiale a acestor dispoziții din Directivă a autorităților fiscale din Statul Membru de origine, constantă pe o îndelungată perioadă de timp, transpusă în legea națională și aplicată în practică, dar care s-a dovedit ulterior a fi eronată, în ipoteza în care incidența unei fraude sau a unei evaziuni a accizelor este exclusă în condițiile date?

Preliminar, tribunalul arată că, dată fiind obligația legală a judecătorului român de a soluționa aspectele litigioase ale unui proces la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, analiza expusă în motivarea solicitării adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene va fi limitată în principiu la expunerea împrejurărilor care au determinat formularea întrebărilor menționate în precedent și a premiselor necesității de lămurire a dreptului european relevant pentru cauza de față.

În cauză, s-a încuviințat reclamantei depunerea opiniei unui expert irlandez, fiind depusă la dosar Opinia dlui referitoare la conținutul și aplicare legii fiscale irlandeze (Opinia).

În cererea de sesizare și în notele de ședință formulate de reclamantă, se prezintă, în motivarea cererii, cum a avut loc transpunerea prevederilor art. 27 alin. 1 lit. e din Directiva 92/83/CEE (Directiva) în legislația națională din România și în cea din Irlanda.

În legislația fiscală română, scutirea este transpusă prin dispozițiile art. 206⁵⁸ C.fisc. (2003).

Astfel cum se indică la paragraful 41 din Opinia referitoare la conținutul și aplicarea legii fiscale irlandeze, aceeași scutire din art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă este transpusă și în legislația irlandeză prin dispozițiile din Secțiunea 77 lit. a subpct.i) din Legea finanțelor 2003.

Deosebirea fundamentală rezidă în faptul că transpunerea textului Directivei din dreptul irlandez are în vedere aplicabilitatea scutirii nu doar asupra alcoolului etilic destinat utilizării pentru producerea de băuturi care nu depășesc concentrația de 1,2% vol. ci și asupra alcoolului etilic deja utilizat în producția de astfel de băuturi.

Scutirea este aplicată într-o primă fază cu privire la alcoolul etilic, atunci când Produsele aromatice (i.e. aromele) sunt transferate din locația de antrepozit a CMCI în locația sa de Destinatar înregistrat.

Inclusiv după această primă “mișcare” a Produselor aromatice, cea de a doua “mișcare” a lor, cea intervenită între Pepsi Irlanda și Pepsi România nu generează o obligație de plată a accizelor, tocmai pentru că alcoolul etilic conținut în Produsele aromatice (așadar alcoolul etilic care a fost deja utilizat în producția de arome) este scutit de la plata accizelor, în temeiul art. 77 din legea fiscală irlandeză.

Se pune întrebarea esențială care din cele două posibile interpretări ce pot fi date dispozițiilor Directivei trebuie luată în considerare.

Legea fiscală română condiționează incidența acestei scutiri de accize a alcoolului etilic de faptul că acestea sunt „utilizate pentru producerea de arome alimentare destinate preparării de alimente sau băuturi nealcoolice ce au o concentrație ce nu depășește 1,2% în volum”, o abordare pe care Societatea o contestă, considerând-o neconformă cu dreptul european, direct aplicabil în speță.

În schimb, conform legislației fiscale din Irlanda, alcoolul din aromele destinate fabricației de băuturi nealcoolice cu o concentrație sub 1,2% în volum este scutit de accize nu doar cu ocazia producerii acestor arome, ci și în toate vânzările lor ulterioare.

Referitor la a doua întrebare preliminară, reclamanta arată că scopul său este acela de a clarifica dacă statul membru de destinație (în speță România) trebuie să asigure un tratament identic cu cel aplicat deja în Irlanda în privința Produselor aromatice.

Relevanța acestei întrebări se menține în contextul în care, conform Opiniei referitoare la conținutul și aplicarea legii fiscale irlandeze, autoritățile fiscale irlandeze au aplicat scutirea prevăzută de art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă în privința primei mișcări (cea din locația de antrepozit a CMCI către locația de destinatar înregistrat a CMCI) iar Produsele aromatice au fost deja eliberate în consum în Irlanda (fără ca această eliberare în consum să genereze obligația de plată a accizei, dată fiind aplicarea scutirii).

Este vorba despre determinarea măsurii în care trebuie să fie incidentă scutirea de accize a alcoolului din respectivele produse, care, așa cum reține Curtea și evidențiază și Opinia referitoare la conținutul și aplicarea legii fiscale irlandeze, reprezintă situația regulă în privința sa, excepțiile de la această regulă trebuind să fie interpretate și aplicate restrictiv și, desigur, în același fel, în toate Statele Membre.

Referitor la cea de a treia întrebare, arată că se impune sesizarea Curții de Justiție pentru a se clarifica în ce măsură exercitarea dreptului Statului Membru de destinație (România) de a reglementa condiții procedurale pentru aplicarea scutirii este compatibilă cu prevederile art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă, care instituie o scutire obligatorie de la plata accizelor.

Conform cu ordonul

Se impune a se determina dacă România era îndreptățită ca pentru aplicarea scutirii indirecte a accizelor asupra alcoolului din aromele alimentare folosite pentru producerea de arome alimentare destinate preparării de băuturi nealcoolice ce au o concentrație ce nu depășește 1,2% în volum, să impună condiții procedurale prin legislația secundară națională (i.e. aprovizionarea de la un antrepozitar fiscal în cazul achizițiilor intracomunitare și, respectiv, înregistrarea Societății ca destinatar înregistrat).

Aceasta în condițiile în care, așa cum rezultă din Opinie, asemenea condiții procedurale nu puteau fi îndeplinite de către Societate prin raportare la operațiunile derulate cu societatea Pepsi Irlanda, atât timp cât Statul Irlandez consideră că pentru acestea nu se aplică regimul specific de supraveghere a accizelor, produsele fiind scutite de plano de la plata accizelor, ceea ce înseamnă că scutirea de accize a alcoolului din aceste arome ajunge practic să nu poată să devină niciodată incidentă.

Mai susține reclamanta că, prin intermediul primei întrebări preliminare propuse, ceea ce se urmărește este a se stabili dacă scutirea prevăzută de art. 27 alin. 1 lit. e din Directiva 92/83/CEE (Directiva) trebuie interpretat, așa cum reiese din Opinie că este aplicată aceasta de către autoritățile fiscale irlandeze, în sensul că ar fi scutite și produsele de tip alcool etilic deja utilizate pentru producerea de arome.

O eventuală confirmare a acestei interpretări ar urma să demonstreze că în speță aromele livrate de Pepsi Irlanda către Societate ar beneficia în continuare de scutirea prevăzută de Directivă, nefiind așadar datorate accize pentru aceste produse.

În subsidiar, în măsura în care dezlegarea dată de CJUE acestei prime chestiuni ar fi în sens negativ, un astfel de răspuns ar aduce în discuție o interpretare eronată a dreptului european de către autoritățile irlandeze cu ocazia transpunerii sale în legislația națională irlandeză.

În contextul reliefat mai sus, trebuie observat că aromele livrate în speță din Irlanda în România sunt produse accizabile deja eliberate în consum în statul membru unde au fost ele fabricate, conform legislației naționale irlandeze.

Prin raportare la concluzia CJUE de la punctul 3 din dispozitivul Hotărârii din cauza Repertoire Culinaire, s-ar pune în discuție obligativitatea Statului Membru de destinație a produselor accizabile (i.e. România) de a rezerva un tratament fiscal identic cu cel din Statul Membru de origine (i.e. Irlanda) – și anume aplicarea scutirii prevăzută de art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă – în privința produselor de tip alcool etilic.

În ipoteza unui răspuns negativ la prima întrebare preliminară propusă, Curtea de Justiție ar infirma aplicabilitatea scutirii prevăzute de art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă pentru alcoolul etilic deja utilizat în aromele livrate din Irlanda în România, ceea ce ar constitui o dovadă certă că Statul Membru de origine a aplicat eronat dispozițiile Directivei.

Problema de interpretare a dreptului european într-un astfel de scenariu, este însă una complet nouă și care nu își poate găsi răspunsul în considerațiile din Repertoire Culinaire, și anume dacă respectarea principiilor proporționalității și efectivității, recunoscute în jurisprudența CJUE, ar conduce totuși la soluția recunoașterii scutirii în cazul Societății pentru o asemenea situație particulară în care s-ar pune problema nu doar a unei interpretări divergente a dreptului european, dar și a punerii particularilor rezidenți ai unui stat (Pepsi din România) în imposibilitate de a beneficia de un regim de scutire al accizelor, deși el este prevăzut de legislația europeană cu titlu obligatoriu și trebuie aplicat.

În ipoteza descrisă mai sus, o eventuală constatare a încălcării dreptului european de către Irlanda, prin transpunerea și aplicarea greșită a dispozițiilor art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă, care ar fi condus la inducerea în eroare a Societății și, finalmente, la imposibilitatea aplicării scutirii în cazul său, s-ar putea reflecta poate în cele din urmă în posibilitatea juridică a Pepsi România de a formula o acțiune în despăgubiri împotriva Republicii Irlandeze.

Complexitatea problemei de interpretare referitoare la dispozițiile art. 27 alin. 1 lit. e din Directivă, crede reclamanta că ar fi dovedită dincolo de orice dubiu, câtă vreme există cel puțin două State Membre care interpretează diferit aceste prevederi (i.e. Irlanda și România) iar interpretarea care s-ar dovedi a fi eronată, cea reținută de Republica Irlandeză, este susținută inclusiv de concluziile Departamentului de lucru al Comisiei Europene (Comitetul pentru accize) nr. 364 rev. 1.

Din datele speței, astfel cum sunt ele probate prin Opinie, pare că dispozițiile din Secțiunea 77 litera a, subpct. i) din Legea finanțelor 2003 au aceeași configurație încă din anul 2003 iar interpretarea lor datează încă din anul 2003, fiind confirmată oficial prin emiterea unei notificări de către autoritățile fiscale irlandeze, notificare republicată cu păstrarea sensului interpretării chiar în anul 2003 (conform pct. 71-72 din Opinie).

Raportat așadar la caracterul invincibil al erorii cu privire la interpretarea și aplicarea Directivei, în care s-a regăsit Pepsi România, ca efect al transpunerii Directivei în dreptul irlandez și practicii administrative constante din acest stat, care a întărit convingerea partenerului contractual Pepsi Irlanda că aceasta este interpretarea corectă, negarea scutirii de la plata accizelor și plasarea Societății în situația de a angaja demersuri dificile pentru a-și recupera eventualul prejudiciu de la Statul Irlandez aduce în discuție proporționalitatea unei astfel de soluții.

Mai mult, lipsirea unui particular din alt Stat Membru (precum Pepsi România) de beneficiul scutirii, în circumstanțe precum cele descrise anterior și ca atare, plasarea sa într-o stare de insecuritate juridică, aduce în discuție și efectivitatea aplicării scutirii în condițiile în care respectivul particular s-a încrezut în aplicarea fermă a dreptului european de către un alt Stat Membru.

Or, aceasta ar fi de neacceptat în condițiile în care nu există nici cea mai mică posibilitate ca vreo fraudă să apară într-o situație de acest tip în privința unei scutiri de accize a Pepsi în condițiile date, chiar în ipoteza în care societatea nu a putut achiziționa aromele în temeiul unor documente ce ar respecta formalitățile de ordin procedural aplicabil accizelor, imposibilă în condițiile date ale speței (i.e. dacă Irlanda ar fi interpretat și transpus eronat legislația europeană a accizelor).

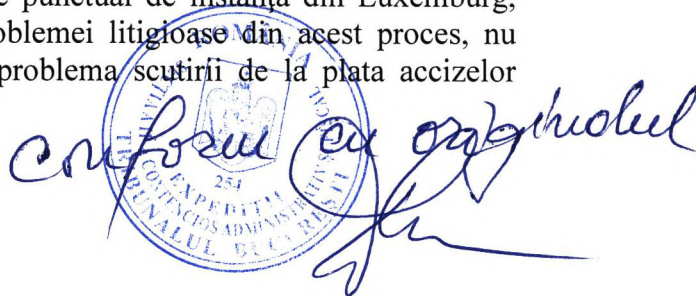
În acest context a rezultat necesitatea adresării întrebărilor către instanța din Luxemburg.

Tribunalul mai reține că art. 19 alin. 3 lit. (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) prevede „Curtea de Justiție a Uniunii Europene hotărăște în conformitate cu tratatele: (...) b) cu titlu preliminar, la solicitarea instanțelor judecătorești naționale, cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea actelor adoptate de instituții”, iar la art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede „Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la: (...) (b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii; În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea. ...”.

Așa cum arată reclamanta, întrebarea preliminară propusă la punctul II se raportează la concluzia exprimată de CJUE în cauza Repertoire Culinaire (C-163/09).

În condiții prezentei spețe, aspectele analizate punctual de instanța din Luxemburg, deși pot oferi unele indicii necesare soluționării problemei litigioase din acest proces, nu tranșează de manieră indubitabilă prin interpretare problema scutirii de la plata accizelor aplicabilă prezentei cauze.

confosul cu originalul

După cum rezultă din reglementarea art. 19 TUE și a art. 267 TFUE, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența CJUE, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale, revine acestuia din urmă, sesizată fiind cu acțiunea principală și în considerarea asumării responsabilității pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, să aprecieze, luând în considerare particularitățile fiecărei cauze, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții.

În consecință, în raport de contextul factual propriu cauzei de față, tribunalul apreciază că se impune sesizarea instanței din Luxemburg cu o trimitere preliminară în sensul acestei încheieri.

Cum competența de a aprecia asupra oportunității sesizării și a întrebărilor formulate aparține instanței naționale, iar competența de interpretare a dreptului Uniunii Europene revine CJUE, este lipsită de consistență critica făcută de partea pârâtă în legătură cu această sesizare.

În ce privește efectul util al unei hotărâri preliminare pronunțate de Curtea de Justiție în legătură cu dreptul european, acesta rezultă din considerentele expuse în precedent și, implicând o interpretare judiciară a instanței având competența generală în materie, va fi aplicabilă în legătură cu apărările formulate de părțile din cauză.

În plus, art. 148 din Constituția României dispune: „(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. (3) Prevederile alineatelor (1) și (2) se aplică, în mod corespunzător, și pentru aderarea la actele de revizuire a tratatelor constitutive ale Uniunii Europene. (4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).”

Tribunalul apreciază că aspectele puse în discuția CJUE au legătură cu chestiunile litigioase din proces, după cum s-a demonstrat anterior, și nu se poate constata că interpretarea dreptului Uniunii Europene de mai sus conduce cu puterea evidenței la o anumită soluție.

Pe cale de consecință, dacă problema pusă în discuție relativ la interpretarea dreptului Uniunii Europene este pertinentă pentru cauza respectivă, instanța trebuie să parcurgă mai multe etape logice în analiza necesității învestirii CJUE în condițiile art. 267 TFUE.

Astfel, față de jurisprudența Curții din Luxemburg, instanța nu este obligată să trimită întrebarea în următoarele ipoteze: (1) dacă întrebarea formulată este identică unei alte întrebări deja formulate într-o altă cauză, identică sau similară, căreia Curtea i-a răspuns deja; (2) dacă întrebarea nu este perfect identică întrebărilor deja formulate în alte cauze, dar există o jurisprudență stabilită a Curții privind soluționarea problemei respective; (3) dacă modul de aplicare a normei comunitare este foarte clar, neexistând loc de îndoială.

Nu se identifică însă existența vreunei hotărâri a Curții de Justiție prin care aceasta să fi răspuns întrebărilor din cauza de față și care să fi fost formulate într-o cauză similară sau identică, după cum, nici jurisprudența deja stabilită nu reiese că ar putea fi aplicată *mutatis mutandis* în acest proces în raport de particularitatea cauzei de față.

În aceste condiții, tribunalul apreciază că se impune, în temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene rap. la art. 19 alin. 3 lit. b) din Tratatul privind Uniunea Europeană, sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene spre a se pronunța, cu titlu preliminar, în sensul de a lămuri întrebările expuse în precedent.

În mod corespunzător, în temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și potrivit art.412 alin.1 pct.7 NCPC, Curtea va suspenda judecata cauzei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea formulată de reclamanta **QUADRANT AMROQ BEVERAGES SRL** cu sediul ales la **S.C.A DAVID ȘI BAIAS** în sector 1, București, BD. POLIGRAFIEI, nr. 1A, bl. ANA TOWER, et. 24, în contradictoriu cu pârâta **AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ DE ADMINISTRARE A MARILOR CONTRIBUABILI** cu sediul sector 3, București, STR.LUCREȚIU PĂTRĂȘCANU, nr. 10, bl. CORP.A.

Dispune sesizarea CJUE cu următoarele întrebări:

- I. Prevederile articolului 27 alineatul 1 litera e) din Directiva 92/83/CEE trebuie interpretate în sensul că intră sub incidența scutirii de la plata accizelor doar produsele de tip alcool etilic utilizate pentru producerea de arome folosite la rândul lor pentru producerea băuturilor nealcoolice cu o tărie alcoolică ce nu depășește 1,2% în volum SAU beneficiază de scutirea menționată și produsele de tip alcool etilic care au fost utilizate deja pentru producerea unor asemenea arome care au fost sau urmează să fie utilizate pentru producerea băuturilor nealcoolice cu o tărie alcoolică ce nu depășește 1,2% în volum?
- II. Prevederile articolului 27 alineatul I litera e) din Directiva 92/83/CEE, în contextul obiectivelor și economiei generale a Directivei, trebuie interpretate în sensul că, odată ce produsele de tip alcool etilic destinate comercializării în alt stat membru au fost deja eliberate în consum într-un prim stat membru, fiind considerate scutite de la plata accizelor, întrucât sunt folosite pentru fabricarea de arome ce urmează a fi utilizate pentru producerea băuturilor nealcoolice cu o tărie alcoolică ce nu depășește 1,2^o în volum, statul membru de destinație trebuie să le rezerve un tratament identic pe teritoriul său?
- III. Prevederile articolului 27 alineatul 1 litera e) și alineatul 2 litera d) din Directiva 92/83/CEE, precum și respectarea principiilor efectivității și oportunității trebuie interpretate în sensul că ar permite unui stat membru să impună condiții procedurale, în sensul condiționării aplicării scutirii de deținerea de către utilizator a calității de destinatar înregistrat și deținerea de către vânzătorul produselor accizabile a calității de antrepozitar autorizat, deși statul membru din care sunt achiziționate aceste produse nu impune obligația deținerii calității de antrepozit fiscal pentru agentul economic care le comercializează?
- IV. Principiile proporționalității și efectivității, prin raportare la prevederile articolului 27 alineatul I litera e) din Directiva 92/83/CEE, în contextul obiectivelor și economiei generale a Directivei, se opun negării scutirii prevăzute de aceste prevederi în cazul unui contribuabil dintr-un stat Membru de destinație, care a primit produse de tip alcool etilic și care s-a bazat pe împrejurarea că aceste produse au fost considerate ca fiind scutite pe baza unei interpretări oficiale a acestor dispoziții din Directivă a autorităților fiscale din Statul Membru de origine, constantă pe o îndelungată perioadă de timp, transpusă în legea națională și aplicată în practică, dar care s-a dovedit ulterior a fi eronată, în ipoteza în care incidența unei fraude sau a unei evaziuni a accizelor este exclusă în condițiile date?

Dispune suspendarea soluționării cauzei până la pronunțarea C.J.U.E.

Confirma cu originalul

Pronunțată azi, 09.12.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefierul instanței.

**Președinte,
PINCIU CRISTINA**

**Grefier,
ZAHARIA DENIS**

Tehnored. jud. P.C.
4 ex.